

נזכור/אבא קובנר

נזכור את אחינו ואחיותינו. את בתי העיר ואת בתי הכפר,
את רחובות העיירה שסאנו כנהרות
ואת הפונדק הבודד עלי אורח;
את הישיש בקלסתר פניו
את האם בסודרה
את הנערה בצמותיה
את הטף את הטף
את אלפי קהילות ישראל על משפחות האדם
את כל עדת היהודים
אשר הקרעה לטבח על אדמת אירופה מיד הכורת הנאצי;
את האיש שזעק פתאום
ובזעקתו מת.
את האישה שחבקה תינוקה אל ליבה
וזרועותיה צנחו
את התינוק שאצבעותיו מגששות אל פטמת האם
והיא כחולה וצוננת.
את הרגליים
את הרגליים שחיפשו מפלט
ולא היה מנוס עוד.
ואת שקפצו ידיהם לאגרוף
האגרוף שחפן את הברזל
הברזל שהיה לנשק החזון הייאוש והמרד
והם ברי הלבב והם פקוחי העיניים
והם שהשליכו נפשם מנגד
וידם קצרה מלהושיע;
נזכור את היום.
את היום בצהריו. את השמש
שעלתה על מוקד הדמים
את השמים שעמדו גבוהים ומחרישים
נזכור את תלי האפר אשר מתחת לגנים הפורחים.
יזכור החי את מתיו כי הנה הם
מנגד לנו
הנה ניבטות עיניים סביב-סביב
ואל דמי, אל דמי לנו
עדי יהיו חיינו ראויים לזכרם